

РЕШЕНИЕ

№ 42174

гр. София, 16.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11109** по описа за **2025** година докладвано от съдия Биляна Икономова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в ЗАНН във връзка с чл. 208 и сл. АПК.

Образувано е по касационна жалба на П. Б. Т. срещу Решение № 3430/18.09.2025 г. по АНД № 6597/2025 г. по описа на СРС, 93-ти състав.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на съдебното решение. Твърди се, че категорично е бил оспорен фактът жалбоподател да познава собственика на автомобила Г. Б., както и, че не му е представил лично свидетелство за управление на МПС. По повод жалба било възложено от прокурор при Районна прокуратура Б., ТО – П. извършването на проверка, при която се сменя обяснение от лицето Б. и същият заявява, че е подал 5 броя декларации пред отдел ПП – СДВР по повод нарушения по Закона за движение по пътищата /ЗДВП/, установени с АТСС, в които е посочил като автор на нарушенията П. Т.. Изяснено било също, че Т. е предоставил копие на свидетелството си за управление на МПС на друго лице, различно от Б., като бил установен и начинът, по който последният се е сдобил с него. Отделно от това, се съдържаха признания на Б., че не е предоставял за управление автомобила на жалбоподателя. По аргумент от чл. 189, ал. 5 ЗДВП декларацията не можело да се цени като годно доказателствено средство за установяване авторството на деянието. Не се споделя мотива на съда, че поради липса на наказателно производство не може да се направи извод за осъществен престъпен състав, като добавя, че дори и да е образувано подобно производство, в темпорален аспект няма да може да приключи с влязла в сила присъда. Моли оспореното решение и потвърдения с него ЕФ да бъдат отменени. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание касаторът П. Б. Т., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, редовно призован, не изпраща процесуален представител. В писмени бележки е изразено становище за неоснователност на жалбата. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Направено е и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, дава заключение, че не са допуснати нарушения, съставляващи касационни основания за отмяна на оспореното съдебно решение.

Административен съд София-град, I касационен с-в, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 11.08.2024 г., в 14:01 часа в [населено място], [улица] срещу № 33 е установено с АТСС тип SITRAFIK LYNX ERS 400 управление на специален автомобил, марка „И. 50Ц 15“, с рег. номер С., собственост на Г. Б. Б., като при ограничение на скоростта 50 км/ч за населено място автомобилът е засечен да се движи със 69 км/ч, от която скорост е приспаднал -3 % толеранс в полза на водача и същата се зачита като 66 км/ч. За извършеното нарушение от СДВР е издаден ЕФ серия К № 9561654 на собственика на автомобила, който е подал декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, че е предоставил МПС на П. Б. Т.. Издаден е оспореният ЕФ серия К № 10327980, като на основание чл. 182, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства, поради което и същият е потвърдил ЕФ.

Настоящата съдебна инстанция приема, че постановеното от СРС решение е неправилно.

На първо място, релевантната по време, място и лица редакция на разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП /ДВ, бр. 66 от 1 Август 2023 г./ във връзка с чл. 3, ал. 1 ЗАНН гласи следното: „при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи“.

Съгласно чл. 189, ал. 5 ЗДвП /в приложимата по време, място и лица редакция - ДВ, бр. 66 от 1 Август 2023 г./ „електронният фиш по ал. 4 се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2 по един от начините по чл. 186а. В 14-дневен срок от получаването му собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи

писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира“.

Съгласно чл. 188, ал. 1 ЗДвП /в приложимата по време, място и лица редакция - ДВ, бр. 10 от 1 Февруари 2011 г./ „собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство“.

Не е спорно, че собственик на управляваното МПС е Г. Б. Б. /справка/. На същото това лице е връчен и ЕФ. В тежест на това лице е да проведе процедурата по оспорване на фиша с посочване кой е управлявал автомобила на конкретните дата и час, като провеждането ѝ изцяло зависи от волята му. В случая на 22.01.2025 г. е постъпила декларация от негова страна по смисъла на чл. 189, ал. 5 във връзка с чл. 188, ал. 1 ЗДвП. Въпреки това не се изясняват безспорно субективните елементи от състава на соченото за извършено нарушение, а именно кой е неговият извършител и извършено ли съставомерното по чл. 6 ЗАНН деяние виновно.

Действително, както е установил и СРС, видно от придружителното писмо, с която се изпраща копие на прокурорската преписка от РП – Б., ТО – П., по подадената от П. Т. жалба не е образувано наказателно производство. Видно от приложените материали от образуваната на основание чл. 145, ал. 1, т. 3 и ал. 3 ЗСВ проверка няма данни същата да е приключила с произнасяне от възложилия я прокурор /л. 143 от АНД № 6597/2025 г. по описа на СРС/, като и не е постановен отказ за образуване на досъдебно производство по чл. 213 НПК. Въпреки това от липсата на образувано наказателно производство не се обуславя автоматично изводът за липсата на извършено престъпление, тъй като при образувано наказателно производство извършването на престъпление и неговият извършител се установяват въз основа на влязла в сила присъда. Дали попълването на декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП от Г. Б. представлява документално престъпление по чл. 313, ал. 1 от НК не подлежи на анализ в настоящото производство. Действително фактът на подаване на декларацията е обуславящ издаването на процесния ЕФ, но неприключването на евентуално образувано наказателно производство по повод попълнената декларация би могло да доведе до неангажиране на административнонаказателната отговорност на лицето, което всъщност е извършило процесното нарушение, поради изтекла абсолютна погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с ал. 1, т. 5 НК. Отделно, следва да се отбележи, че изясняване на това дали попълването на декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП представлява документално престъпление касае лицето Г. Б., но то не дава отговор на въпроса кой е извършителят на нарушението на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, а на още по-голямо основание, че извършителят е касаторът П. Т..

Видно от приложената по делото докладна записка на полицейски инспектор до началника на РУ – [населено място], П. Т. е дал доброволно личните си документи на Б. Д. /сведение на л. 87 от АНД № 6597/2025 г. по описа на СРС/, но не познава собствениците на автомобилите, с които се твърди, че са извършени пет броя административни нарушения по ЗДвП, сред които и процесното, като се приема, че са налице данни за извършено престъпление по чл. 313, ал. 1 НК от Г. Б. и Т. Г. по повод попълване на писмени декларации по чл. 189, ал. 5 ЗДвП. Видно от приложеното на л. 90 от АНД № 6597/2025 г. по описа на СРС сведение от 12.05.2025 г. собственикът Г. Б. заявява, че поради получени електронни фишове на автомобили Б. и М. е уведомил Г. С., който му изпраща шофьорска книжка и му заявява да попълни декларации в КАТ на „това име“, като Б. си помислил, че това лице е карало. Написано е собственоръчно „в бързината в КАТ С. съм попълнил и декларация и за пътна помощ, която притежавам с ДК

[рег.номер на МПС] И. на същото име“. Формира се извод, че е компрометиран фактът, деклариран по чл. 189, ал. 5 ЗДвП от Б. на 22.01.2025 г., а именно – относно извършителя на соченото за извършено със специален автомобил, марка „И. 50Ц 15“, с рег. номер С., на 11.08.2024 г. нарушение по ЗДвП. В конкретния случай наказващият орган не е проявил необходимата процесуална активност по установяване действителния извършител на нарушението предвид приложената разпоредба на чл. 189, ал. 5 във връзка с чл. 188, ал. 1 ЗДвП, но от съда се е дължало изследване именно на това обстоятелство и събиране на допустимите, относими и необходими за изясняването му доказателства. От събраните по делото писмени доказателства не се установява по безспорен начин авторството на деянието. СРС е следвало да предприеме процесуални действия за разкриване на обективната истина, вкл. и служебно, съгласно разпоредбите на чл. 13, ал. 2 и чл. 107, ал. 2 НПК, намиращи субсидиарно приложение съгласно чл. 84 ЗАНН. По аргумент от чл. 84 ЗАНН във връзка с чл. 107, ал. 3 и ал. 5 НПК съдът е длъжен да изясни всички релевантни факти и обстоятелства по случая, обективно, всестранно и пълно, въз основа на внимателна проверка на всички събрани доказателства, след което да вземе решението си по вътрешно убеждение, като се ръководи от закона.

В съответствие с презумпцията за невиновност чл. 84 ЗАНН във връзка с чл. 16 НПК тежестта за доказване на административнонаказателното обвинение е изцяло за наказващия орган. Недопустимо е издаването на санкционен акт, какъвто се явява оспореният ЕФ, и потвърждаването му от съда при недоказаност на административнонаказателното обвинение по категоричен начин поради неизясняване на действителната фактическа обстановка. Санкционният акт не може да почива на основата на предположения, на съмнителни и несигурни изводи, като съпричастността на санкционираното лице към деянието следва да бъде безспорно установена. В тежест на наказващия орган е било да установи всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи ангажиране отговорността на санкционираното лице, неизпълнението на което има като своя единствена последица отмяната на ЕФ.

На второ място, не може да се установи безспорно осъществено ли е описаното в електронния фиш нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

От приложената към административнонаказателната преписка снимка не може да се установи с кое МПС от заснетите три автомобила е превишена максимално допустимата скорост. В текстовото съдържание на снимката липсва индивидуализация на автомобила, чиято скорост е засечена с автоматизираното техническо средство. Посочено е единствено „посока – юг, страна – дясна“, но и „тип превозно средство – лек“. По делото липсват каквито и да е доказателства, от които да става ясно, че в случай като процесния АТСС установява превишение на скоростта на конкретния автомобил, регистриран като специален. Липсват указания за начина на определяне на зоната за измерване върху доказателственото изображение /които биха могли да дадат възможност да се формира извод, че процесният автомобил попада именно в тази зона, при положение че на представената по делото снимка са заснети три автомобила/, липсват също така и данни съществуват ли други зони, които се определят от маркерите на изображението и какво е тяхното значение при определяне на нарушителя и най-вече съществува ли зона /от изображението/, в която, за да се гарантира абсолютна сигурност при определяне на нарушителя, се допуска наличието само на едно превозно средство и коя е тя.

Доколкото са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът намира, че постановеното съдебно решение и потвърдения с него ЕФ следва да бъдат отменени /чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК/.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 63д, ал. 1 във връзка с чл. 143, ал. 1 АПК в полза на касатора следва да бъдат присъдени разноски в размер на 400 лева, представляващи адвокатско

възнаграждение за осъществяване на правна защита и съдействие. Неоснователно е направеното от ответника по реда на чл. 63д, ал. 2 ЗАНН възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съгласно чл. 18, ал. 2 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа „ако административното наказание е под формата на глоба, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба“. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. при интерес до 1000 лв. размерът на възнаграждението е 400 лева, колкото е уговорен и платен в брой от касатора съгласно представения договор за правна защита и съдействие. Разноските се дължат от СДВР съгласно чл. 37, ал. 2 ЗМВР.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I касационен с-в

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 3430/18.09.2025 г. по АНД № 6597/2025 г. по описа на СРС, 93-ти състав, И **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ електронен фиш серия К № 10327980 на Столична дирекция на вътрешните работи, с който за извършено на 11.08.2024 г. нарушение на чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата е наложено на П. Б. Т. административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева на основание чл. 182, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. Б. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [улица], вх. А, сумата в размер на 400 лева, представляваща направените в настоящото съдебно производство разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: